

РОЗДІЛ 1	Erstes Kapitel
<p>1. Багато хто запитував його, чи він, бува, не той Юрко Банзай. Ні, відповідав Юрко Банзай, посміхаючись. Ми навіть не родичі, – відразу ж випереджував наступне запитання.</p> <p>Банзай учився на п'ятому курсі біофаку. Як одного з кращих студентів, його скерували на практику в один коледж, відгалуження від універу, на викладання біології у старших класах. Відверто кажучи, доти, доки Банзаю не сказали, як називається те місто, він навіть не підозрював про його існування. Мідні Буки.</p> <p>Дуже далеко розташоване, їхати дві з половиною години, та ще й потягом, який зупиняється біля кожного стовпа, наче кобель спанієля.</p> <p>Банзай переїхав у Мідні Буки в кінці серпня. Він винайняв однокімнатну квартиру в старезній триповерховій будівлі. Страшна немов атомна війна бабця-баптистка змусила передплатити їхній баптистський вісник, а разом і місцеву газету "Патріот", де працював редактором її син. Газета не користувалася шаленою популярністю, проте хтось її та й купував. Часопис розповідав про найновіші рішення райради, міські новини. Не цурався й вічних тем: згвалтування, вбивства, випадки розтління малолітніх та інші перчені штучки, які так подобаються пенсіонерам.</p> <p>Ось уже тиждень, як він працював у коледжі. Навчання почалося 28-го, що само по собі було поганим знаком. (Завжди як не в людей, уже вкотре повторили собі під ніс учні.) Люди розумні рубали дрова і скуповували свічки перед тим, як ті різко подорожчають із першими вимиканнями світла. Зима обіцяла бути холодною, темною та безнадійною. "Принаймні, – подумалося йому, – у Мідних Буках не вимикають воду, на відміну від Львова".</p>	<p>1. Immer wieder wurde er gefragt, ob er <i>der</i> Jurko Banzai sei. Nein, antwortete Jurko Banzai dann lächelnd. Und um der nächsten Frage zuvorzukommen: wir sind nicht mal verwandt.</p> <p>Banzai studierte im neunten Semester Biologie. Er gehörte zu den Jahrgangsbesten, und so schickte man ihn zum Praktikum an ein eng mit der Uni verbundenes College; dort sollte er in den oberen Klassen Bio unterrichten. Ehrlich gesagt: Bevor man ihm mitteilte, wie sie hieß, hatte Banzai nicht die leiseste Ahnung gehabt, dass so eine Stadt überhaupt existierte: <i>Midni Buky</i> – Kupferbuchen.</p> <p>Sie war sehr weit weg, zweieinhalb Stunden, und das auch noch mit einem Zug, der wie ein Spaniel an jedem Pfosten Halt macht.</p> <p>Ende August übersiedelte Banzai nach Midni Buky. Er mietet sich eine Einzimmerwohnung in einem uralten zweistöckigen Haus. Eine baptistische Baba aus der Nachbarschaft, sie war hässlich wie der Atomkrieg, zwang ihn die Baptisten-Rundschau zu abonnieren, dazu die Lokalzeitung "Patriot" – ihr Sohn war dort Chefredakteur. Die Zeitung erfreute sich nicht gerade wahnsinniger Popularität, aber ein paar Leser hatte sie doch. Sie berichtet über brandneue Beschlüsse des Stadtrats und andere lokale Ereignisse und ließ auch die ewigen Themen nicht aus: Vergewaltigung, Mord, Kindesmissbrauch und andere heiße Kisten; was Rentner eben gerne lesen.</p> <p>Jetzt arbeitet er schon eine Woche im College. Der Unterricht hatte am 28. August begonnen, an sich schon kein gutes Zeichen. (Nichts ist hier wie bei normalen Leuten, motzten die Schüler). Kluge Menschen hackten jetzt Holz und legten Kerzenvorräte an, bevor die Preise als Folge der ersten Stromsperrern in die Höhe schossen. Der Winter versprach kalt, dunkel und hoffnungslos zu werden. Immerhin, überlegt er, wird in Midni Buky im Gegensatz zu Lemberg nicht immer das Wasser abgestellt.</p>

<p>Щоденно, крім неділі, Банзай виходив з хати з великим гірським наплечником за спиною. Хоча у "єрмаку" лежало всього кілька книжок, пара загальних зошитів та канапка з двома яблуками, він ніколи не проміняв би його на звичайну сумку, а тим паче на кульок. Юрко Банзай вірив у щирість слів Карлоса Кастанеди, а дон Хуан, незабутній учитель Карлоса, радив носити все виключно на плечах.</p> <p>До речі, про яблука: Банзай прочитав, що піддослідні студенти, які з'їдали два яблука щоденно, почували себе набагато краще й інтелектуально вище за тих, котрі яблук не їли. Такі факти дуже пройняли Банзая, тому що він був якнайчуйнішої думки про свій інтелект і старанно плекав та зрощував його у сприятливому середовищі. Але загалом він був скромним хлопцем, і ніхто (за винятком хіба що однієї-двох осіб) не здогадувався про глибинний символізм акту поглинання паперівок.</p>	<p>Täglich außer sonntags verließ Banzai das Haus mit einem großen Bergsteigerrucksack auf dem Rücken. Obwohl im "Sack" nur einige Bücher, ein paar dicke Hefte, ein butterbrot und zwei Äpfel lagen, hätte er ihn niemals gegen eine normale Tasche oder gar eine Plastiktüte eingetauscht. Jurko Banzai glaubte an die Wahrhaftigkeit der Worte Carlos Catastanedas, und Don Juan, Carlos' unvergessener Lehrer, riet dazu, alles ausschließlich auf den Schultern zu tragen.</p> <p>Apropos Äpfel: Banzai hatte irgendwann in einer Studie gelesen, dass Studenten, die täglich zwei Äpfel verzehren, sich im Vergleich zu Probanden, die keine Äpfel essen, weitaus besser und intellektuell überlegen fühlen. Diese Tatsache beeindruckte Banzai tief, denn er war, was seinen Intellekt betraf, sehr sensibel und hegt und pflegte ihn, wo er nur konnte. Im Großen und Ganzen aber war er ein bescheidener Kerl, und niemand (bis auf vielleicht ein oder zwei Personen) ahnte, welche tiefe Symbolik dem Verzehr der Äpfel zukam.</p>
--	---

Aufgaben:

1. Bestimmen Sie die Formen der Substantive im Text. Geben Sie jeweils Kasus, Numerus, Un/Belebtheit an und kommentieren Sie die morphologischen Endungen.
2. Bestimmen Sie die Formen der Adjektive im Text. Geben Sie jeweils Kasus, Numerus, Un/Belebtheit an und kommentieren Sie die morphologischen Endungen.
3. Bestimmen Sie die Verbformen im Text. Geben Sie zu den finiten Formen jeweils Modus, Tempus, Person bzw. Genus und Numerus an.